

Kdybych byla květinou, byla bych...

Pavína Cabadajová

Každý z nás je občas, ať chce, nebo nechce, květinou. Nevěříte? Já sama občas z něčeho *rostu*. A pokud mě někdo hodně dopálí, mám pocit, že i *vykvetu*.

Rodiče o mně říkají, že jsem liška podšitá. Že bych se stala *pampeliškou*? Nebo *sedmikráskou chudobkou*? Jenže jsem spíš chudá než krásná. A v tom případě ze seznamu mohu rovnou vyloučit i *ruži*, krasavici mezi trním.

Co vím, to většinou nevyzvoním, tím pádem v úvahu nepřichází ani *zvonek*. Že je se mnou často *svízel*, to nepopírám, obzvlášť když mám jazyk ostrý jako meč. Vlastně však až tak statečný bojovník nejsem. Popravdě vládnu spíše *mečíkem*. Jinak v *makovici* to mám srovnané, *netykavka* nejsem, zato barvou pleti jsem pěkná *bledule*. Tak co si mám vybrat?

Nezbývá mi než se rozhodnout jinak. Kdybych skutečně dostala tu možnost být květinou, byla bych... *pomněnkou*. Tato drobná, obyčejná kytička není sice svými modrými kvítky nijak zvlášť výrazná, ale tím, že „prostě je“, může dělat radost lidem kolem sebe. A pak: nikdo přece tuto *domněnku o pomněnce* jen tak *nezapomene!*